

Дамян Дамянов

Като прозорец на влак
насрещен...

Като прозорец на влак насрещен
Лицето и премина покрай мен.
И сякаш, че за миг прошепна нещо
Какво? Не чух. Ала от този ден
Започнах шепота и все да чувам –
Да зървам профучалия и лик
през луди колела да я сунувам
със намотан на скоростта им вик.
Коя бе тя? Защо я мисля всякак
И всякога? Не е ли любовта
Два срещнати, разминати два влака
През гарата грамадна на света?

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8682>]